

ba býti delší, aniž by byla prací přes čas, jen když celková týdenní doba pracovní nepřesahuje 48 hodin. Další jest ustanovení § 114 nařízení č. 203 z r. 1935, v kterém jsou zejména stanoveny přestávky v práci, že nejdéle po pěti hodinách nepřetržité práce musí se poskytnouti řidiči přestávka aspoň $\frac{1}{4}$ hodiny; nejdéle po 3 hodinách nepřetržitého řízení motorového vozidla odpočinek 10—15 minut. Do pracovní doby se započítávají všechny úkony spojené se řízením, ošetřováním a udržováním vozidel, rovněž tak pracovní úkony určené zvláštními příkazy.

U řidiče najatého k osobním službám zaměstnavatele může býti prodloužena pravidelná pracovní doba až na 12 hodin denně. Hodiny, které převyšují 48 hodin týdně, nejsou pro ně prací přes čas a nemusí se za ně zvláště platiti. Noční

práce těchto zaměstnanců, najatých k osobním službám, je dovolena jen výjimečně, jde-li jen o případy ojedinělé, nepravidelně se vyskytující. Tato noční práce nemusí býti zvláště odměňována (srovnej rozhodnutí sbírky Vážný č. 10.076).

Pokud jde o nedělní klid těchto řidičů najatých k osobním službám, mají tito míti aspoň jednou týdně nerušený klid 18 hodin, který má zpravidla připadnouti na neděli. Je-li třeba pracovati v neděli, musí se zaměstnanci poskytnouti náhradní odpočinek všedního dne...

V ý p o v e d n í l h ŭ t y zákonné jsou uvedené v § 1159 a), b), c) obč. z. Pravidelná výpovědní lhůta jest při smlouvě řídičské 14denní, když nebyla touto smlouvou od počátku určená do doby kratší, nebo případně delší; v těchto případech ovšem končí služební poměr projitím doby.

Z právní praxe.

Omezení při změnách pozemkového majetku v sudetském území.

Podobně jako u nás platí vl. nař. č. 218/38, stejně tak byla v sudetském území zavedena obdobná omezení, což jest pro nás důležitě zejména proto, poněvadž celá řada vlastníků sudetoněmeckých nemovitostí jest nyní na našem území. Jak z níže citovaného textu příslušného předpisu jest zřejmo, rozhoduje jen doba z á p i s u v pozemkových knihách, nikoli tedy doba, kdy příslušná smlouva byla uzavřena. Byly časté případy, že ještě před okupací došlo k platně uzavřené smlouvě, pro nedostatek soudního personálu však v době mobilisace nebyly zápisy v pozemkových knihách ještě provedeny a celý osud právního jednání nyní závisí na schválení říšskoněmeckými úřady. V takových případech bude nutno zkoumati i intertemporární účinnost níže citované normy, zejména s ohledem na to, kterým dnem pro to které místo předpis začal působiti a s ohledem na případná ujednání o přechodu nebezpečí s jedné smluvní strany

na druhou smluvní stranu (§§ 1048 a 1051 obč. zák.).

A n o r d n u n g

über den Grundstücksverkehr in den sudetendeutschen Gebieten

z 13. října 1938.

V dohodě s říšským ministrem pro výživu a zemědělství, říšským ministrem spravedlnosti a říšským ministrem vnitra nařizují pro sudetoněmecká území toto:

§ 1. (1) Převod vlastnictví k nemovitosti, zřízení věcného práva, které opravňuje k používání výtěžků nemovitosti, jakož i každé ujednání, které se týká používání výtěžků, správy nebo závazku k převlastnění nemovitosti, potřebuje k účinnosti, aby bylo schváleno příslušným úřadem (schvalovacím úřadem). Zcizení podílů nemovitostních podléhá týmž omezením. Za podíl na nemovitosti jest pokládati také podíl na dědictví, k němuž náleží nemovitost.

(2) Bylo-li schváleno obligacní právní jednání (Verpflichtungsgeschäft), pokládá se schválení za uděleno také pro soluční právní jednání (Erfüllungsgeschäft) odpovídající tomuto obligacnímu právnímu jednání.

3) Schválení může býti uděleno také s podmínkami (unter Auflagen).

§ 2. Schvalovacím úřadem jest okresní hejtman. V městech, které nepatří k žádnému politickému okresu, jest jím namísto

okresního hejtmána starosta (Bürgermeister).

§ 3. Rozhodnutí schvalovacího úřadu jest konečné.

§ 4. Odškodnění za škodu, která vznikne opatřením přípustným podle tohoto nařízení, se neposkytují.

§ 5. Nařízení nabývá účinnosti od 1. října 1938.

Berlín, dne 13. října 1938.

Der Oberbefehlshaber des Heeres
von Brauchitsch.

Upozorniti jest, že v říšskoněmeckém právu užívá se slova »Grundstück« ve významu »nemovitost«, takže jest jím rozuměti nejen pozemky, ale i budovy na nich vystavěné, v našem smyslu tedy vůbec »nemovitosti«, jak také nařízení bylo shora přeloženo.

Jak musí postupovati nearijci, svěrují-li v sudetském území právní zastoupení advokátům.

Jak bylo uvedeno na str. 20 letošního ročníku Právní praxe, nesmí němečtí arijsťtí advokáti přijímati přímé zastupování tuzemských židovských stran nebo takových židovských stran, které uprchly ze sudetoněmeckého území.

Němečtí arijsťtí advokáti však zdráhají se převzítí zastoupení i cizozemských židovských stran.

Proto se doporučuje v každém případě postupovati podle § 10, odst. 3 adv. ř., který zní:

»Einer zahlungsfähigen Partei, deren Vertretung kein Advokat freiwillig übernimmt, hat der Advokatenausschuss einen Advokaten zu bestellen, in welchem Falle dieser gegen Sicherstellung der Vertretungsgebühren die Vertretung übernehmen muss.«

Žádost jest podati k senátu vrchního soudu t. č. v Litoměřicích (an den Leiter des oberlandesgerichtlichen Senates in Leitmeritz).

Praxe při rozlukových žalobách.

Podle rozhodnutí n. s. z 21. dubna 1938, Rv I 2997/37 (Soudcovské listy, příloha rozh. č. 1342, Richterzeitung 1938/8) jest předpokladem zahájení řízení o žalobě na rozluku vždy též průkaz státního občanství a není-li k žalobě připojeno osvědčení o státním občanství, trpí žaloba vadou, která brání řádnému rozhodnutí, pro kterou nemůže býti vydán platný rozsudek, neboť soudy musejí z moci úřední zkoumati státní příslušnost stran.

Toho jest tedy při žalobách rozlukových nyní přísně dbáti a osvědčení o státním občanství (nestačí domovský list) ihned k žalobě připojiti.

Z důvodů cit. rozhodnutí uvádíme:

»Československé soudy jsou oprávněny ve sporech o rozluku manželství rozhodovati, pokud jde o československé státní občany, a, pokud jde o cizozemce, jen nepřičí-li se jejich zásah mezistátním úmluvám. Proto jsou československé soudy v každém rozlukovém sporu povinny hned při jeho zahájení a pokud se tak nestalo, v každém stadiu z moci úřední zkoumati otázku státní příslušnosti spor vedoucích stran, aby mohlo býti zjištěno, že sporná věc není vyloučena z jejich pravomoci; proto také žaloba je o rozluku formálně podána jen, je-li již v ní osvědčeno, o jaké státní občany jde. Žaloba po této stránce nevyhovující trpí vadou, překážející aby o ní bylo řádně rozhodnuto a nemůže tedy býti základem platného rozsudku.

Státní příslušnost československá je řádně vykázána osvědčením příslušného okresního úřadu a je věcí strany, podávající žalobu, aby je předložila (§ 226 c. ř. s.).«

Cit. rozh. otištěno bylo též v úřední sbírce nejv. soudu pod č. 16870.

Pokud jde o žaloby rozvodové, žádají soudy i při nich průkaz o státním občanství.

Důkaz pravdy a zmateční stížnost.

V praxi se stereotypně opakují nedostatky návrhů na důkaz pravdy a zmatečních stížností. Rozhodnutí

nejvyššího soudu pro nepatrnost otázky nebývají uveřejňována.

Příklad:

O někom bylo uvedeno, že vědomě tvrdil nepravdu, nebo že jako úřední osoba jednal stranicky. Chtěje dosáhnouti beztrestnosti z důvodu důkazu pravdy, vedl obžalovaný důkaz o tom, že to, co tvrdil soukromý žalobce, nebylo pravdivé, pokud se týče důkaz o úředním úkonu, který byl podnětem pomluvy (že soudce vyhověl důkazním návrhům jedné strany, zamítl však návrhy druhé strany, že obecní starosta učinil trestní oznámení na příslušníky určité politické strany). Nalézací soud došel k závěru, že nebyla dokázána pravdivost pomluvy, ježto soukromý žalobce vůbec neučinil projev, jehož nepravdivost byla v pomluvě tvrzena, pokud se týče že napadená úřední osoba vůbec neprovedla onen úkon, jenž dal podnět k pomluvě.

Důkaz pravdy:

Pomluviti někoho lze nejen tím, že se o něm uvedou skutečnosti, jež jsou s hlediska cti závadné samy o sobě, ale i tím, že se určitému nezávadnému skutkovému ději dává jiná tvářnost, zejména že se činům někoho podkládají úmysly a pohnutky, jimiž se jednající řídil a které teprve z činu činí skutečnost cti se dotýkající.

Je proto třeba, dříve než se započne s důkazem pravdy, provésti rozbor pomluvy, aby mohlo býti posouzeno, v kterých skutečnostech pomluva záleží. Jen tak bude lze seznati, o pravdivosti kterých skutečností je třeba nabídnouti a provésti důkaz, aby se obžalovaný stal beztrestným podle § 6, odst. 2 a) zákona o ochraně cti.

Rozebírají-li se pomluvy nahoře uvedené, je zřejmé, že podstata jejich nezáleží v tom, že někdo tvrdil nepravdu, že soudce rozhodl o dů-

kazních návrzích určitým způsobem, nebo že starosta učinil trestní oznámení, neboť tyto skutečnosti tvrzené v uvedených případech samy o sobě nemohou ohroziti čest někoho. Závažné je jediné, že se tvrzení nepravdy stalo vědomě nebo že pohnutkou úředního úkonu bylo stranické zaujetí.

Má-li se tudíž důkaz pravdy setkat s úspěchem, je třeba v takových případech vésti důkaz nejen o tom, že bylo jednáno tak, jak bylo tvrzeno v pomluvě, ale i o tom, že bylo tak jednáno vědomě nebo z pohnutek pomluvou naznačených.

Omezí-li se tu obžalovaný jediné na důkaz pouhých skutečností, jež jsou nezávadné s hlediska ochrany cti, neprovedl vše, čeho je třeba k důkazu pravdy; ježto nenabídl důkaz o podstatě pomluvy, je zcela zbytečné, prováděti navržené důkazy, neboť ani tenkrát, kdyby měly kladný výsledek, nebylo by lze dojíti k závěru, že se obžalovaný stal beztrestným z důvodu důkazu pravdy.

Zmateční stížnost:

Neprovede-li nalézací soud takto nedostatečně nabídnutý důkaz pravdy a uzná-li obžalovaného vinným, nelze úspěšně uplatniti zmatek podle čís. 4 § 281 tr. ř., neboť je nepochybně patrné, že formální vada nemohla na rozhodnutí působiti způsobem obžalovanému nepříznivým (§ 281, posl. odst. tr. ř.).

Provede-li nalézací soud takové důkazy a vyslovi-li, že pravdivost uvedených skutečností nebyla prokázána, nelze napadnouti výrok o tom z důvodu zmatečnosti podle čís. 5, § 281 tr. ř., neboť se takový výrok netýká rozhodné skutečnosti, ježto podstatu pomluvy ponechává stranou.

Pochybené je též, dovolávati se teprve ve zmateční stížnosti skutečností, z nichž lze souditi, že bylo jednáno vědomě nebo z pohnutek po-

mluvou naznačených, neboť je podle § 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř. nepřipustné, uplatňovati novoty ve zrušovacím řízení a tak doháněti to, co bylo zameškáno před nalézacím soudem.

Fr. Poláček.

Čtyři amnestie.

I.

V úředním listě republiky Československé ze dne 9. října 1938, č. 233 a ve Věstníku ministerstva spravedlnosti ze dne 31. října 1938, str. 103 otištěno bylo rozhodnutí vlády ze dne 7. října 1938 o amnestii, kteréžto rozhodnutí zde otiskujeme z toho důvodu, poněvadž nebylo publikováno v úřední sbírce zákonů a nařízení:

Užívajíc práva daného ustanovením § 60 ústavní listiny, uděluje vláda republiky Československé tuto amnestii:

Čl. I.

Promíjí tresty na penězích (hlavní i vedlejší) a náhradní tresty na svobodě, které byly nebo budou občanskými trestními soudy pravoplatně uloženy za činy, spáchané přede dnem tohoto rozhodnutí.

Čl. II.

Z ostatních trestů na svobodě, které byly nebo budou občanskými trestními soudy pravoplatně uloženy za činy spáchané přede dnem tohoto rozhodnutí, promíjí část rovnající se jednomu měsíci, a jde-li o první soudem uložený trest, část rovnající se třem měsícům. Není-li v těchto případech uložený trest delší než uvedené doby, promíjí jej celý, a to, je-li podmíněný, s účinky § 1 zákona o podmíněném odsouzení.

Čl. III.

Nařizuje, aby trestní řízení pro činy, které se stíhají před občanskými trestními soudy žalobou veřejnou a byly spáchany přede dnem tohoto rozhodnutí, nebylo zavedeno, a bylo-li zavedeno, aby bylo zastaveno, jestliže zákon na čin, o němž jde, stanoví jako hlavní trest toliko trest peněžitý nebo trest na svobodě ne delší než jeden měsíc.

Čl. IV.

Jde-li o trest uložený vinníku, který byv 20. května nebo později povolán k činné

vojenské službě, tuto službu nastoupil, nebo o trestný čin spáchaný takovou osobou, zvyšují se doby uvedené v čl. II. a III. tohoto rozhodnutí na dvojnásobek.

Čl. V.

(¹) Dodatečný trest uložený podle § 265 tr. ř. pokládá se spolu s trestem, k němuž je v poměru trestu dodatného, za jeden trest. Totéž platí o trestech uložených rozsudky sloužícími za podklad vyměření úhrnného trestu podle § 517 tr. por.

(²) Pokud užití tohoto rozhodnutí je závislé na podmínce, že jde o první soudem uložený trest, není jeho užití na překážku okolnost, že trestu o němž jde, předcházelo toliko odsouzení již zahlazené, odsouzení podmíněné nebo odsouzení tolik k peněžitému trestu.

II.

Úřední list ze dne 4. prosince 1938 uveřejnil tuto další amnestii:

Užívaje práva daného mně ústavní listinou, udílím tuto amnestii:

Čl. 1.

(¹) Promíjím tresty na svobodě, které byly přede dnem tohoto rozhodnutí občanskými trestními soudy pravoplatně uloženy za politické trestní činy, spáchané před 7. říjnem 1938. Tresty uložené za zločiny uvedené v §§ 1 nebo 6, č. 2, zákona na ochranu republiky promíjím však jen v těch případech, v nichž příslušný ministr spravedlnosti, vyslechna příslušného ministra vnitra a ministra národní obrany, učiní prohlášení, že prominutí trestu se nepřičí zájmům bezpečnosti a obrany státu. Prohlášení o tom budiž učiněno zpravidla do 3 měsíců ode dne tohoto rozhodnutí; neučiní-li je ministr spravedlnosti ani do 6 měsíců, nastává prominutí trestu uplynutím této šestiměsíční lhůty.

(²) Jde-li o trest podmíněný, je prominutí spojeno s účinky § 1 zákona o podmíněném odsouzení.

Čl. 2.

Nařizují, aby trestní řízení zahájená přede dnem tohoto rozhodnutí u občanských trestních soudů nebo u státních zastupitelstev pro politické trestní činy spáchané před 7. říjnem 1938, byla zastavena. Trestní řízení pro zločiny uvedené v §§ 1 nebo 6, č. 2, zákona na ochranu republiky buďtež však zastavena jen v těch případech, v nichž příslušný ministr spravedlnosti, vyslechna příslušného ministra vnitra a ministra národní obrany, učiní pro-

hlášení, že zastavení řízení se nepřičí zájmům bezpečnosti a obrany státu. Prohlášení o tom budiž učiněno zpravidla do 3 měsíců ode dne tohoto rozhodnutí; ne učiní-li je ministr spravedlnosti ani do 6 měsíců, budiž trestní řízení zastaveno ihned po uplynutí této šestiměsíční lhůty.

Čl. 3.

Politickými trestními činy se v tomto rozhodnutí rozumějí:

a) činy trestné podle zákona na ochranu republiky č. 50/1923 Sb. z. a n., podle zákona o braně státu č. 131/1936 Sb. z. a n., podle branného zákona č. 193/1920 Sb. z. a n. (se všemi změnami a doplňky provedenými v těchto zákonech pozdějšími zákony);

b) činy trestné podle zákonů o právu spolkovém a shromažďovacím (zák. č. 134/1867 ř. z. a 135/1867 ř. z.);

c) přestupky §§ 4 a 5 zákona proti útisku a na ochranu svobody ve shromážděních č. 309/1921 Sb. z. a n.;

d) jakékoli jiné trestné činy, spáchané v souvislosti s národním nebo politickým bojem, vyjímajíc vraždu, zabití a zločiny, jimiž byl někdo těžce poškozen na těle nebo jimiž byla způsobena značná škoda na veřejném nebo soukromém majetku;

e) zanedbání povinné péče při vydání nebo při rozšiřování tiskopisu, jehož obsahem byl spáchán některý trestný čin uvedený za písm. a) až d).

Čl. 4.

(¹) Ustanovení čl. I. tohoto rozhodnutí užíje se tehdy, když trest, o němž jde, byl uložen za sbíhající se politický a jiný trestný čin, a to podle těchto zásad:

a) je-li nejvyšší z horních hranic trestních sazeb stanovených na ostatní sbíhající se politické trestné činy vyšší než nejvyšší z horních hranic trestních sazeb stanovených na ostatní sbíhající se trestné činy, promíjím trest až na část rovnající se nejvyšší z dolních hranic trestních sazeb stanovených na jiné než politické sbíhající se trestné činy;

b) v ostatních případech promíjím z trestu část, rovnající se nejvyšší z horních hranic trestních sazeb stanovených na sbíhající se politické trestní činy.

(²) Dodatný trest uložený podle § 265 tr. ř. pokládá se spolu s trestem, k němuž je v poměru trestu dodatného, za jeden trest; totéž platí o trestech uložených rozsudky sloužícími za podklad vyměření úhrnného trestu podle § 517 tr. por.

Čl. 5.

Okolnost, že vinník je vedle politického trestního činu stíhán též pro jiný trestní čin, nepřekáží tomu, aby se na sbíhající se politický trestní čin užilo ustanovení čl. II. tohoto rozhodnutí.

Čl. 6.

(¹) Ustanovení předchozích článků tohoto rozhodnutí budtež v pochybnosti vykládána ve prospěch vinníka.

(²) Toto rozhodnutí se nevztahuje na osoby, které smýšlejíc nepřátelsky proti Česko-Slovenské republice, opustily před 7. říjnem 1938 její území.

Beran v. r.

Dr. Hácha v. r.

Dr. Krejčí v. r.

III.

Dne 15. prosince t. r. přinesly denní listy jako úřední zprávu ČTK amnestii pro správní přestupky ze dne 14. prosince 1938 tohoto znění:

Vláda republiky Česko-Slovenské usnesla se ve schůzi, konané 25. listopadu takto:

Vláda republiky Česko-Slovenské užívajíc práva, daného jí ústavní listinou

I. zařizuje, aby v zemi České a Moravskoslezské politické (státní policejní) úřady nezaváděly a zavedly-li, aby zastavily trestní řízení správní (policejní) pro správní přestupky, spáchané přede dnem 11. listopadu 1938;

II. zařizuje, aby v zemi České a Moravskoslezské nebylo zaváděno a bylo-li zaváděno, aby bylo zastaveno trestní řízení správní pro správní přestupky, spáchané přede dnem 11. listopadu 1938, jež náleží stíhati a trestati obcím;

III. zařizuje, aby zemské úřady v zemi České a Moravsko-slezské prominuly tresty na svobodě, náhradní tresty na svobodě a tresty na penězích, jež byly nebo budou právoplatně uloženy pro správní přestupky, spáchané přede dnem 11. listopadu 1938, pokud ještě nebyly vykonány.

Amnestie vztahuje se též na ztrátu oprávnění a pod., která byla nebo budou právoplatně vyslovena jako trest v době od 11. listopadu 1937 do 11. listopadu 1938.

IV. Správními přestupky se v tomto vládním usnesení rozumějí přestupky všech platných předpisů, pokud je náleží stíhati a trestati politickým (státním policejním) úřadům nebo obcím.

V. Amnestie tato se nevztahuje však na přestupky bezdůvodného zdražování, pokud byly spáchány v souvislosti s mimořádnými poměry podmíněnými hrozcím válečným nebezpečím nebo vyhlášenou mobilisací.

IV.

V neděli dne 25. prosince 1938 uveřejnil denní tisk tuto vojenskou amnestii.

President republiky udělil rozhodnutím z 23. prosince rozsáhlou amnestii v oboru vojenského soudnictví. Je to doplněk k amnestii, která byla vydána 7. října, ale platila jen pro osoby německé, polské a maďarské národnosti. Nová amnestie se týká osob všech národností, pokud podléhají vojenským soudům a lze ji rozdělit na tři díly.

Především se promíjejí tresty, které byly nebo budou uloženy za trestné činy, spáchané před 23. prosincem, a to takto:

1. Ze všech trestů na svobodě se promíjejí dva měsíce, jde-li však o první trest odsouzeného, pak se promíjí šest měsíců. Z této milosti jsou však vyňaty tresty delší než tři léta.

2. Tresty za vojenské přečiny, potom tresty na penězích a náhradní tresty na svobodě se promíjejí vůbec.

3. Konečně se promíjejí tresty za činy, spáchané v souvislosti se střežením hranic, opevnění a opevňovacích prací nebo vůbec s přípravou obrany státu a s evakuací odstoupeného státního území.

Zde je amnestie nejširší a týká se nejrozmanitějších činů. Proto se také tresty za tyto činy neamnestují automaticky, nýbrž jen tehdy, když ministr národní obrany prohlásí, že se prominutí trestu nepřičí zájmům bezpečnosti a obrany státu a zájmům vojenské kázně.

U všech trestů, které byly uloženy podmíněčně, promíjejí se tresty s účinky § 1 zákona o podmíněném odsouzení. To znamená, že se na odsouzeného pohlíží, jako by vůbec nebyl odsouzen. Je přirozené, že se prominutí týká jen těch trestů, nebo jejich částí které do 23. prosince nebyly odpykány.

Dále obsahuje amnestie presidenta republiky aboličii, to jest, že se trestní řízení zastavuje pro některé trestné činy, spáchané před 23. prosincem. Jsou to tyto činy:

1. Všechny vojenské přečiny;
2. všechny přečiny a přestupky, na které je v zákoně stanoven nejvýše trest na svobodě do dvou měsíců nebo jen trest na penězích;

3. a konečně opět všechny trestné činy, které jsou v souvislosti se střežením hranic, opevnění, opevňovacích prací nebo s přípravou obrany státu nebo s evakuací odstoupeného státního území.

U těchto činů je však aboličie vázána na stejné prohlášení ministra národní obrany jako při prominutí trestu za obdobné činy.

Konečně se podle amnestie zkracují lhůty, kterých je třeba k zahlázení odsouzení, na polovici, ne však pod tři léta. Předpokladem je, že takto zkrácená lhůta uplynula do 23. prosince 1938.

Poplatky z rozsudku.

V čísle 2/1937 Právní praxe, roč. II., str. 71, uveřejnili jsme pod názvem »K poplatnosti rozsudků mezitímních« judikát n. s. s. z 26. XI. 1936, č. 15451/36, podle něhož z mezitímních rozsudků platí poplatky z rozsudečného každá strana polovici proto, poněvadž v nich není výrok, jímž by útraty sporu byly uloženy pouze jedné ze stran.

K výroku o povinnosti k náhradě útrat však nedojde ani v případech rozsudku konečného, nebyly-li útraty likvidovány stranou, která ve sporu zvítězila. I v takových případech platí předpis § 20, odst. první I. 2 a (»sofern ein Kostenausspruch unterblieben ist oder die Kosten vom Gerichte als gegenseitig aufgehoben erklärt wurden«), a i v takových případech nese každá ze stran polovinu rozsudečného.

Bylo by tedy nemístné,

a) aby z velkomyslnosti právní zástupce strany prohlásil, že nežádá žádné útraty, poněvadž je pokládá stejně za nedobytné i v případě rozsudku pro jeho stranu příznivého — v takovém případě by strana musela zaplatiti poplatek z rozsudku nejen tehdy, když jest odváděn v kolcích (do punkta 15.000 Kč), nýbrž byla by jí vyměřena polovina rozsudečného i tehdy, když rozsudečné se platí přímo na základě platebního rozkazu (v případech punkta přesahujícího 15.000 Kč), což by mnohdy bylo velmi bolestné;

b) aby advokát v zájmu ušetření útrat nepodával odvolací sdělení nebo dovolací odpověď proti sebe svévolnějším odvolání nebo dovolání podlehlého odpůrce — vždyť jinak by rozsudek vyšší stolice, jímž by rozhodnutí nižší stolice bylo potvrzeno, a jímž by tedy opravný prostředek odpůrcův byl zamítnut, nemohl uložit odpůrci povinnost, nahraditi druhé straně útraty; a tím by (jelikož »ein Kostenauspruch ausgeblieben ist«) zvítězivší strana utrpěla škodu, neboť by musila zaplatiti polovinu rozsudečného.

Představme si, jaké škody by mohly vzniknouti, kdyby soudci, jenž, jak známo, vždycky žádá astronomické náhrady škody, takovýmto způsobem uvalil na svoji oběť desetitisícové poplatky z rozsudečného. Jest věcí právních zástupců, aby všechny tyto okolnosti měli vždy na paměti a vhodným způsobem své strany uchránili od újmy.

Postup berních úřadů za mimořádných poměrů.

Výnosem Zemského fin. ředitelství v Praze ze 4. listopadu 1938, č. j. XXI A-8044 ai 1933 bylo podřízeným úřadům nařízeno:

»V nynější mimořádné době jest usilovati o to, aby příjem státní pokladny nejen neklesl, nýbrž se zvýšil. Proto jest nutno čeliti všemi prostředky tomu, aby žádný poplatník neunikl své daňové, resp. poplatkové povinnosti, zejména odcestováním do ciziny. Aby v tomto směru bylo dosaženo žádoucího výsledku, požádají ven-

kovské berní správy (pro Prahu učinil příslušné dojednání zdejší úřad přímo s policejním ředitelstvím) ihned okresní a státní policejní úřady, aby tyto před vydáním každého cestovního pasu, tedy nejen pasu vystěhovaleckého, nýbrž i pasu k dočasným cestám do ciziny, požadovaly od každého žadatele o pas průkaz, že plně vyhověl svým daňovým (poplatkovým) povinnostem vůči finanční správě státu. Je-li bernímu úřadu známo, nebo je-li odůvodněna obava, že určitému poplatníkovi, za nímž vážnou daňové nebo poplatkové nedoplatky, už cestovní pas byl vydán a že odcestováním tohoto poplatníka mohlo by býti ohroženo vymození nedoplatek, budíž ihned pasový úřad prostřednictvím berní správy požádán, aby takovému poplatníkovi vydaný již pas odňal a nevydal jej, pokud neprokáže, že svým povinnostem vůči finanční správě dostal. Nalezne-li se při provádění berní exekuce u poplatníka cestovní pas a nestačí-li výsledek exekuce k plnému zajištění dlužných daní, vyzomí o tom berní vykonavatel okamžitě (pokud možno telefonicky) svůj berní úřad, který stejně bezodkladně požádá příslušný pasový úřad (v Praze policejní ředitelství, pasové oddělení), aby pas poplatníkovi odňal na tak dlouho, dokud poplatník neprokáže, že své povinnosti vůči státní finanční správě splnil. Odnětí pasu odůvodní pasový úřad poplatníkovi poukazem, že předpoklady, za kterých cestovní pas byl vydán, pominuly. Stejně důtklivě ukládáme berním správám, aby ihned přezkoušely, jsou-li všechny daně cizincům řádně uloženy a zjistí-li nedoděpsaly, aby okamžitě daně (dotatky) předešly. Aby bylo v míře co největší zabráněno úniku cizinců daňové povinnosti, požádají berní správy okresní (státní policejní) úřady, aby je bezodkladně zpravovaly o každém případě, kdy cizinec požádá o vydání osvědčení k celnímu řízení při stěhování, tak, aby berní správy mohly včas předejít (rychlým předpisem, resp. rychlým exekučním zákrokem) ztrátě daní (poplatek) cizince hodlajícího se vystěhovati.«

Autoři článků v tomto čísle.

Univ. prof. JUDr. a PhDr. Bohumil B a x a, hl. komisař ministerstva hosp. kraj. Slovenské Dr. Gejza R i e d l e r, sekretář nejv. soudu Dr. Arnošt H o c h b e r g e r, taj. adv. komory v Praze Dr. Evžen T a r a b r i n, min. rada ministerstva vnitra Vladimír V e r n e r, advokát v Praze Dr. Leop. L a n g e r, rada kraj. soudu obch. Dr. Jaroslav Š t ě p i n a, vrch. rada min. soc. péče Dr. Jan V l a s a t ý, kand. notářství v Plzni Dr. Čeněk S v o b o d a, vrchní soudní rada Dr. Frant. P o l á č e k.